

ליל פרשת שבת קודש חקת ה'תשנ"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ה המדבר ממדת התשובה והחכמה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), דע כי תשובה היא לשוב את הדבר למקום שנמל משם, והוא בחינת זרקא המובא בזוהר הקדוש (תיקונים תיקון ב), 'דאזדריקת לאתר דאתנשילת מתמן ומאן ההוא אתר? הוא חכמה' כי חכמה היא שרש כל הדברים, כמו שכתוב (תהלים ק"ד) "כלם בחכמה עשית וכו' עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי עיקר סוד החכמה הוא כ"ח מ"ה, היינו שהאדם יידע שאין לו שום כח בלתי כוחו יתברך, ואין הוא תופס שום מקום בזה העולם כלל, כי רק כבודו יתברך לבד נמצא והוא אינו נמצא כאן כלל, וכמו שרביז"ל מפרש את הפסוק (ישעיה ו') מלא כל הארץ כבודו, אם האדם הוא בבחינת "לא" היינו שהוא אינו כלום, אזי כל הארץ כבודו' (שיחות הר"ן סי' קל"ו) כי רואה את כבודו יתברך מכל דבר ממש, וזהו עיקר החכמה לדעת שכ"ח מ"ה היינו שאין לי שום כוח כשאני לעצמי, וכל כוחי הוא רק ממנו יתברך לבד, וזהו עיקר התשובה, כי עיקר החטא נעשה על ידי שהאדם מפריד את עצמו ממנו יתברך, ושוכח מאמתת מציאותו יתברך, ואז שייך אצלו חטא, לעשות איזה דבר נגד רצונו יתברך חס ושלום, אבל מיד כשאדם מבטל את עצמו לגמרי אליו יתברך ויודע ועד שאין לו שום כח בלעדו יתברך כלל, אזי הוא חוזר בתשובה שלימה לפניו יתברך ומתקן את כל מה שחטא ופשע נגדו יתברך, וזהו בחינת זרקא 'דאזדריקת לאתר דאתנשילת מתמן', היינו שזורק את הדבר להמקום שניטל משם, ואיפוא המקום ההוא? חכמה, כי כל הבריאה היתה בחכמה, היינו שיוזכה האדם להכיר שכוחו מה נגדו יתברך, והכל כאשר לכל הוא רק אלקות גמור, אבל כשאדם חוטא הוא שוכח מזה, ועל ידי זה נכשל במה שנכשל, אבל מיד שחוזר ומכניס בעצמו החכמה הזאת שכוחו מה, ואין לו שום כח בלעדו יתברך כלל, אזי הוא חוזר ומתקן הכל וחוזר בתשובה שלימה ואמיתית לפניו יתברך, וזה עיקר השלימות אשרי הזוכה להגיע אל זה.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע (פרשת חקת) את הטהרה לטומאת מת הנקרא אבי אבות על ידי אפר פרה אדומה, כי כשאדם נכנס בו ישות וגיאות, ועוקר את עצמו ממנו יתברך, אזי נתפס בו כל הטומאות שבעולם, כי מיד שנכנס באדם ישות וגיאות הרי הוא מפריד את עצמו מאלקותו יתברך, והקדוש ברוך הוא אומר לו אין אני והוא יכולין לדור במקום אחד (סוטה ה.), נמצא שהוא מנתק את עצמו לגמרי ממנו יתברך, ואזי הוא בבחינת רשע שבחיייהם נקרא מתים, כי הרי מי שמנתק מאלקותו יתברך הוא כמו מת אפילו בחיים חיותו, כי חיים אמיתיים נקראים רק בדביקות הכורא יתברך שמו, בבחינת (תהלים ב) חיים ברצונך, אבל מיד שהאדם הולך נגד רצונו יתברך הוא עוקר את עצמו מחי החיים והוא נקרא מת, ואז עיקר טהרתו הוא על ידי הפרה אדומה, שלוקחין את הפרה אדומה ושורפין אותו לאפר, ושמים האפר על המים וטובלין בתוכה עץ ארז ואזוב ושני תולעת, ופירש"י למה דווקא אלו, כי זה מלמד למי שהגביה את עצמו כארז ועקר את עצמו ממנו יתברך, עכשיו ישפיל עצמו לעפר, ויהיה כמו אזוב ושני תולעת, ועל ידי זה יחזור להאיר עליו השכינה הקדושה, כי עיקר החיים של האדם אינו אלא כפי השפלות שיש בתוכו, היינו אך שמבטל את עצמו לגמרי אליו יתברך ואינו תופס שום מקום כלל בזה העולם, ואז הוא חי חיים אמיתיים חיים נצחיים, שזהו סוד התשובה הנ"ל שהוא סוד החכמה, כ"ח מ"ה לדעת שאין לו שום כח בלתי כוחו יתברך, כי הוא המחיה והמהווה והמקיים אותי, אשרי מי שזוכה להגיע אל השגה זאת.

ואמר מוהרא"ש נ"י שזהו ביאור דברי המשנה (פרק ג משנה א) עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עבירה דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, מאין באת מטפה סרוחה, ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעת, ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ויש לדקדק מהו כפל הלשון דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, ואחר כך עוד הפעם, מאין באת מטפה סרוחה, ולאן אתה הולך למקום רמה ותולעת, ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפי מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, למה התנא חזר ואמר את זה פעמיים? הלא היה יכול לומר את זה בפעם אחד, אלא זה בא ללמדינו על עוצם גודל מדת הענווה והשפלות שהאדם צריך להגיע אליה, שיהיה בטל ומבוטל בעיני עצמו לגמרי עד שלא יגיע לו שום מחשבה של ישות וגיאות כלל, כי אפילו כשכבר זוכה להיות דבוק בו יתברך, ואינו מסיח דעתו ממנו יתברך כלל, אף על פי כן יש סכנה גדולה, שלא יפול באיזה מחשבה של ישות וגיאות,

כאילו כבר הגעתי לאיזה מדריגה גבוה וגדולה, וכמו שפירש הבעל שם טוב הקדוש זי"ע את הפסוק (תהלים ל"ב) אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה, היינו אשרי מי שזוכה להגיע אל מדריגה כזו אשר אם לא יחשוב ה', היינו שלא יחשוב איזה רגע קלה מהשם יתברך, "לו עוון", זהו העוון הכי גדול שלו, כי הוא אינו מפריד דעתו ממנו יתברך כלל כל היום, אבל הכל בתנאי "ואין ברוחו רמיה", היינו שאין לו שום מחשבה של ישות וגיאות מזה, כי אחרת הוא מנתק את עצמו לגמרי ממנו יתברך חס ושלום, וזהו מה שהתנא אומר לנו מקודם בדרך כללי, דע מאין באת ולאן אתה הולך וכו', היינו שבאת ממנו יתברך ואתה חוזר אליו יתברך, כי נשמת האדם ירדה מרום גבהי מרומים, מתחת כסא כבודו יתברך וכן היא עתידה לחזור לשם, אבל פן יכנס במחשבת האדם איזה מחשבה של ישות וגיאות שהריני כבר אוחז בהשגה גבוה כזו שאני יודע שהכל אין סוף ברוך הוא, והכל רק ממנו יתברך, על זה מזכיר אותנו התנא מיד, מאין באת מטיפה סרוחה, לאן אתה הולך למקום רמה ותולעה וכו', היינו שתזכור היטיב מאיפוא בא הגוף המגושם שלך ולאן היא עתידה לחזור, ואזי בוודאי לא יכנס בך שום מחשבה של ישות וגיאות כלל, כי תזכור את עוצם שפלותך ואת עוצם גדולת הבורא יתברך שמו, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת הענווה והשפלות באמת ונזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת חקת ה' תשנ"ח

בשבת קודש בבוקר בקידושא רבא דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך ועניו מעשה ו' דף ק"ט ע"ג שם.

מעשה במלך אחד והיה לו חכם אָמר המלך להחכם: באשר שיש מלך שחותם עצמו שהוא גבור גדול ואיש אמת וענו והנה גבור-אני יודע שהוא גבור, מחמת שסביב מדינתו הולך הים, ועל הים עומדים חיל על ספינות עם הורמאטיס [תותחים], ואינם מניחים להתקרב ולפנים מן הים יש (מקום שטובעין בו שקורין) זומפ [ביצה טובענית] גדול סביב המדינה, שאין שם פי אם שביל קטן, שאינו יכול לילך שם פי אם אדם אחד, וגם שם עומדים

הורמאטיס, וכשיבוא אחד להלחם, מורים עם ההורמאטיס, ואי-אפשר להתקרב לשם, אך מה שחותם עצמו איש אמת וענו- זה איני יודע, ואני רוצה שתביא אלי הפאטרעט [דמות דיוקן] של אותו המלך, פי יש להמלך פל הפאטרעטין של פל המלכים, והפאטרעט שלו לא נמצא אצל שום מלך, פי הוא נסתר מבני-אדם, פי הוא יושב תחת פלה [וילון], והוא רחוק מבני מדינתו

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י רביו"ל מעשה במלך אחד, היינו בחינת המלכות שיש בתוך כל אחד ואחד מישראל בבחינת (שבת ס"ז.) כל ישראל בני מלכים הם.

והיה לו חכם, כי התלמידי חכמים הם מתלבשים בבחינת מלכות ביותר וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (גיטין ס"ב.) מאן מלכי רבנן.

אמר המלך להחכם: באשר שיש מלך שחותם עצמו שהוא גבור גדול ואיש אמת וענו והנה גבור-אני יודע שהוא גבור, כי הגבורה של האדם זהו בחינת כבישת יצרו הרע, כמאמרם ז"ל (אבות פרק ג') איזהו גבור הכובש את עצרו, וזה בוודאי יכולים להכיר אצל האדם, כי רואים את עוצם יגיעתו וטרחתו בעבודת השם ואך שעושה סייגים וגדרים סביבו שלא יכשל באיזה איסור חס ושלו.

מחמת שפביב מדינתו הולך הים, היינו שמסבב את עצמו עם ימא דאורייתא שהוא התורה הקדושה ומתמיד בתורה בהתמדה עצומה ובחשק גדול.

ועל הים עומדים חיל על ספינות עם הורמאטיס [תותחים], ואינם מניחים להתקרב, כי לא רק שלומד בדרך חכמה בעלמא, אלא גם מקיים את כל מה שלומד בזהירות יתירה, ועומד תמיד מוכן עם כל מיני כלי נשק וטכסיסי מלחמה להכניע את יצרו הרע.

ולפנים מן הים יש (מקום שטובעין בו שקורין) זומפ [ביצה טובענית] גדול סביב המדינה, שאין שם פי אם שביל קטן, שאיננו יכול לילך שם פי אם אדם אחד, וגם שם עומדים הורמאטיס, וכשיבוא אחד להלחם, מורים עם ההורמאטיס, ואי-אפשר להתקרב לשם, כי לא בקלות זוכין להתקרב אל הקדושה אלא הרבה הרבה עובר על האדם עד שזוכה ליכנס לפנים אל הקדושה, כי יש סביבו כל מיני בוץ וטיט עבה, ובוחנין ומנסין אותו בכל מיני בחינות ונסיונות

אם רצונו באמת להתקרב את הקדושה, כי הנה הוא נופל ונתלכלך בכל מיני בוץ וטיט, וגם יורים עליו עם כל מיני תותחים, כי הבעל דבר מוציא עליו כל חציו, אבל מן השמים רוצים לראות איך יחזיק מעמד ולא יעזוב את עבודתו בשום פנים ואופן, וכשרואים בן אדם עומד חזק על מעמדו ואינו נתפעל משום דבר אזי בוודאי מכירים שהוא גבור גדול שאי אפשר להכניע אותו כלל.

אך מה שחותם עצמו איש אמת וענו- זה איני יודע, כי הענין של אמת ועניויות זה אי אפשר לשום בן אדם להכיר מבחוץ, ואין מכיר בזה כי אם הכורא יתברך שמו לבד, כי מבחוץ יכול האדם להטעות הבריות מאד, ולהראות שהוא איש אמת ולדבר כל מיני דיבורים בשם האמת, אבל באמת לאמיתי הוא צבוע ושקרן גדול ומטעה את כולם באמרי פיו, וכן בענין מדת הענווה זה דבר שאי אפשר להבחין מבחוץ כלל, כי הנה האדם יכול ללכת בכפיפת קומה ובכובד ראש, וכל הבריות יאמרו עליו "הרי תראה איזה עניו הוא זה", ובאמת לאמיתי הוא בעל גאווה בתכלית הגיאות וכל כוונתו שכולם יחזיקו אותו לשפל ועניו, ולהיפוך איש הדבוק בו יתברך בדביקות אמיתי והולך בקומה זקופה ובוודאות וכו', אבל פנימיות לבבו שבור ונשבר כחרס הנשבר, עליו אומרים הבריות "תראה איזה בעל גאווה הוא", כי זהו מהדברים המסורים אל הלב שאי אפשר לבני אדם להבחין בזה כלל, ולכן אמר המלך להחכם כאן, מה שחותם עצמו איש אמת וענו- זה איני יודע, כי זה דבר שקשה להבחין מבחוץ כלל.

ואני רוצה שתביא אלי הפאטרעט [דמות דיוקן] של אותו המלך, פי יש להמלך פל הפאטרעטיך של פל המלכים, והפאטרעט שלו לא נמצא אצל שום מלך, כי דמות דיוקנו של אדם הוא היינו פניו שכלו וחכמתו מונחים בתוך הכתב שלו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קצ"ב), ועל ידי כתב ידו יכולים להכיר את כל מהותו, ולכן מכתב ידי האדם יכולין להכיר את תמונתו ממש.

פי הוא נסתר מבני-אדם, פי הוא יושב תחת פלה [וילון], והוא רחוק מבני מדינתו, והנה זה בעצמו שהמלך הוא נסתר מבני אדם ויושב תחת וילון, זה כבר מראה על מדת האמת והענווה שלו, כי כל מה שהאדם נסתר מעיני הבריות וכל עבודתו בשקט ובצינעא, זה סימן שיותר אמת וענווה יש בו, כי הרי אינו רוצה בפירסומו ורוצה רק לדבק את עצמו בכבודו יתברך, שזהו כל הענין של התבודדות שהורה לנו רביז"ל, שהוא ענין שהאדם הולך לבד בדרך יחידי במקום שאין אף

אחד רואה אותו, ומתבודד עצמו עמו יתברך, ומגלה לפניו יתברך את כל לבו, ומי שעוסק בזה תמיד הרי נחקק בו אמת וענווה אמיתת, כי הרי מדבק את עצמו בו יתברך, שהוא יתברך עצם האמת, ואינו רוצה שום כבוד מבני אדם, וכל תשוקתו למצוא כבודו יתברך, שזהו עיקר מדת הענווה, ולכן זה שהמלך נסתר מבני אדם ויושב תחת וילון, זה גופא סימן מובהק על מדת האמת והענווה שלו, ובוודאי כשהחכם יתקרב אליו ויראה את תמונתו יכיר את עוצם האמת והענווה שלו, השם יתברך יזכינו להגיע למדות קדושות האלו באמת ובתמים, אמן בן יהי רצון.

סעודה שלישית פרשת חקת ה'תשנ"ח

בסעודה שלישית סעודת רעווא דרעווין דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביו"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ח המדבר מדביקות התפילין ומתיקון הדיבור עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביו"ל אומר, פי צריך כל אדם לפשפש את עצמו בכל עת אם הוא דבוק בהשם יתברך והסימן של דביקות הוא תפילין פי תפילין הם סימן על דביקות.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה התפילין הם סימן על דביקות וכמו שלמדו חכמינו הקדושים (יומא ז:) שאסור לאדם להסיה דעתו מן התפילין קל וחומר מציין, ומה ציין שאין בו אלא אזכרה אחת אמר הכתוב (שמות כ"ח) והיה על מצחו תמיד שאסור להסיה דעתו ממנו, כל שכן תפילין שיש בהם כ"א אזכרות שאסור להסיה דעתו ממנו, והנה עיקר אור התפילין צריך להביא את האדם שלא יסיה דעתו ממנו יתברך כלל, אלא תמיד יחשוב ממנו יתברך ויכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, כי הנה זה ידוע שכל תכלית הבריאה היתה בגין דישתמודעין ליה, היינו שיזכו להכיר אותו יתברך מכל פרטי הבריאה, כי הדומם צומח חי מדבר של הבריאה הם כולם עצם עצמיות גילוי אלקותו יתברך שנתלבשו בצורה כזו, ועיקר עבודת האדם לגלות את התורה שיש בכל פרטי הבריאה ולמצוא את ההלכות הגנוזות בכל פרט

ופרט, ועל ידם לדבק את עצמו בו יתברך, כי מיד שהאדם מוצא את התורה שיש בכל פרטי הבריאה הרי הוא דבוק בו יתברך כדביקות התפילין, כי בכל מקום בואו והילוכו הוא מוצא את אלקותו יתברך ואינו מסיח דעתו ממנו יתברך כלל, וביותר כשהוא זוכה ללבוש את התפילין הקדושים ממש, ולהתעטר בכתר המלך, אזי הוא מרגיש דביקות עצומה בו יתברך וזה מכנים בו מוחין חדשים וברורים להכיר את השם יתברך יותר ויותר.

ואומר רביז"ל, ואי-אפשר לבוא לבחינת תפילין, אלא שיעלה את הדבור ויתקנהו, פי הדבור שהוא רוח פיו של הקדוש-ברוך-הוא, שהוא בחינת מלכות פה (פתח אליהו), הוא בחינת ים, שפל הנחלים הולכים לתוכו, פמו (שפתוב קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים (עיין תיקון י"א מתיקונים אחרונים) והוא בחינת אדני, פמו שפתוב (תהלים נ"א): "אדני שפתי תפתח".

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אי אפשר בשום פנים ואופן להגיע אל דביקות התפילין, שיהיה מוחו דבוק בו יתברך בדביקות אמיתי, כי אם על ידי שמירת הדיבור, שהאדם ישמור דיבורי פיו שלא לדבר דיבורים בטלים ודברים של מה בכך, ומכל שכן שלא ידבר דיבורים אסורים כגון לשון הרע מחלוקת ורכילות, כי כשאדם מפקיר את דיבורו זה עוקר אותו לגמרי ממנו יתברך, ומבלבל את מוחו עד שבלתי אפשר לו לדבק את עצמו בו יתברך כלל, כי הדיבור היא בחינת מלכות, בבחינת המובא בתיקוני זוהר (פתח אליהו) פה מלכות, כי עיקר קבלת עול מלכותו יתברך הוא על ידי דיבור האדם בתורה ובתפילה, וכפי שמקדש את דיבורי פיו כן מקבל על עצמו עול מלכותו יתברך, וכן על ידי הדיבור הוא זוכה לאמונה הקדושה שזוה נקרא עליית המלכות, כי עיקר מלכותו יתברך נתגלה על ידי האמונה, ולכן הוא נקרא בבחינת ים, כי זה בחינת מים שאין להם סוף, שהאדם צריך להכניס עצמו בתוך האמונה הקדושה כל פעם מחדש ולהאיר על עצמו אור האמונה הקדושה באור חדש לגמרי, וזהו ים במילואו כזה יו"ד מ"ם בגימטריא מאה, כי זה כלליות כל העשר ספירות שכל אחד כלול מעשר, כי הפתח והשער של כל הספירות והקדושות העליונות הוא האמונה הקדושה, כפי שאדם מקדש את דיבורי פיו ולאט לאט מכניס בעצמו הארת האמונה הקדושה, כן זוכה לעלות מדרגא לדרגא בספירות העליונות עד שמגיע אל השגת הכתר, שהוא רעווא דרעווין, ועולה ומתדבק בו יתברך לגמרי, ולכן עיקר יסוד הכל מתחיל עם הדיבור, שהוא בחינת השם אדני שזוהו המלכות, להכיר שהוא יתברך אדון הכל, וזה פותח ומרחיב כל השערים העליונים בבחינת (תהלים נ"א) "אדני שפתי תפתח".

ואומר רביז"ל, וכשפוגמין הדבור שהוא אדני, אַז על-ידי הפגם, נעשה מרוח פיו, רוח סערה כי כ"ז אותיות פל אחד פלול מעשרה, גימטריא ר"ע ונעשה מבחינת הדבור, הינו מבחינת אדני, ר"ע אותיות, סערה, ס"ה הוא אדני, ור"ע אותיות וזה בחינת (תהלים קמ"ח) "רוח סערה עושה דברו", שעושים ומתקנים את הדבור, ומעלים אותו מבחינת רוח סערה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כשאדם פוגם דיבורי פיו בדיבורים אסורים של לשון הרע מחלוקת ורכילות, אזי הוא בורא רוח סערה כמוה מחשבתו, וכבר אי אפשר לו לצמצם את מוחו כלל לבא לדביקות הבורא יתברך שמו, כי מרוח פיו נעשה רוח סערה, וכל מוחו רועש וסוער כמו אניה מטורפת בלב ים סוערת, ורביז"ל מגלה כאן איך שזה מונח בתוך המלה סערה בעצמה, כי סער"ה היא מלה מחוברת ס"ה ר"ע, ס"ה הוא הגימטריא של השם אדני"י שהוא הדיבור כנ"ל, ור"ע הם בחינת הכ"ז אותיות של האלף בית (כ"ב פשוטות, וה' כפולות מנצפ"ך), שכל אחד מהכ"ז כלול מעשר, כי כל אות יכולים לומר עם אחד מהתשע נקודות ואחד בלי ניקוד, וכ"ז כפול עשר הוא ר"ע, וכשאדם מקדש את דיבורי פיו בדיבורים קדושים של תורה ותפילה ודיבורי אמונה ויראת שמים, אזי רוח סערה עושה דברו, היינו שהדיבור שלו עושה ומתקן את הרוח סערה שלא יעבור בו, אבל אם אינו מתקן את דיבורי פיו חם ושלום, אזי דיבורו עושה את הרוח סערה ממש, וכל מוחו נעשה מבולבל לגמרי, ולכן עיקר עבודת האדם בזה העולם לקדש את דיבורי פיו ולהרבות בכל עת בדיבורים קדושים של תורה ותפילה, וליזהר בתכלית הזהירות מדיבורים אסורים, כי על ידי זה ימשיך על עצמו הארת האמונה הקדושה בכל עת ויזכה להגיע אל הדביקות האמיתי בו יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את החטא של מי מריבה, שפגם משה רבינו ע"ה בהכאת הסלע, כי היה צריך לדבר אל הסלע ועל ידי זה היה מתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא, ונכמו שכתוב (במדבר כ') קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם, ובמקום זה דיבר קשות אל העם והכה את הסלע, ולכאורה צריכין להבין מה היה עיקר הפגם בזה, אבל על פי הנ"ל מובן הענין מאד, כי הקדוש ברוך הוא רצה ללמד לעם ישראל את גודל מעלת ויקרת הדיבור, איך שיכולים לפעול הכל על ידי דיבורי פיו, ורצה הקדוש ברוך הוא שיתגלה לעיני כל

ישראל את כוח הדיבור של הצדיק ששומר את פיו, שאם רק ידבר אל הסלע זה יוציא את מימיו, אבל כשלא יצא מים רבים בתחילה והתלוננו העם על משה רבינו, אזי אבד את סבלנותו עמו ואמר, שמעו נא המורים המן הסלע הזה נוציא לכם מים וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים, ובוה נגרם איזה פגם אל הדיבור, שכבר לא זכו לראות את עוצם מעלת הדיבור דקדושה שיכול לפעול את הכל, אבל כשיבוא משיח צדקיני יהיה תיקון השלם, ואז מ'ה ש'היה ה'וא ש'היה (קהלת א') שהוא ראשי תיבות מ'ש'ה', שכגואל הראשון כן גואל האחרון, שיבוא משיח צדקיני ויגלה ויפרסם את גודל מעלת הדיבור בעולם ואך שעל ידי הדיבור יכולים לפעול את הכל, ואז יתקיים הפסוק (צפניה ג') כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה', וכל הבריות כולם יתחילו לדבר אליו יתברך ויכירו כולם את עול מלכותו יתברך עליהם.

ואמר מוהרא"ש נ"י שזהו ביאור דברי המשנה (אבות פרק ג' משנה ב') רבי חנינא סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו, שלומה של מלכות הוא בחינת הדיבור הנ"ל שנקראת מלכות כנ"ל, ואי אפשר לאדם להתפלל להקדוש ברוך אלא על ידי שלומה של מלכות, היינו כשיש לו שלימות הדיבור, כי עיקר הדיבור בא משלום (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רל"ט) בבחינת (תהלים קכ"ב) אדברה נא שלום, ולכן כשאדם יש לו שלימות הדיבור אזי יכול להתפלל במוחין זכים ונקיים ולפעול את כל בקשתו, מה שאין כן כשפוגם בהדיבור אזי יש לו רוח סערה במוחו, ואיש את רעהו חיים בלעו, ואי אפשר לו להתפלל כלל, כי כל מוחו מטורף ומבולבל עם מחשבות של הכל איך ינקם בחבירו ואיך ירע לו, וכבר אי אפשר לו לצמצם את מוחו לדביקות התפילה כלל, מה שאין כן כשאדם הוא בשלום עם כולם אזי יש לו שלימות הדיבור בחינת שלומה של מלכות ואזי יכול לפעול הכל בדיבורי פיו, והשם יתברך יזיכנו להגיע אל שלימות הדיבור באמת, ונהיו דבוקים וקשורים בו יתברך כל ימי חיינו מעתה ועד עולם אמן ואמן.

